

ΑΦΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΒ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ, 1869.

ΑΡΙΘ. 288.

Συνδρο. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Έξ ουδένα, κλήν τών τακτικών ανταποκριτών, στέλλεται ή 'Εφημερίς τών Παίδων άνευ προπληρωμής.

» » » 'Εξωτερικῶ φρ. 2.

'Ερ δδῶ Σταδίου αριθ. 30.

Η ΜΕΓΙΣΤΗ ΓΕΝΕΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ,

'Η προκειμένη εικών παριστά Γάλλον τινα ονομαζόμενον Λουδοβίκου Κουλών, από της πόλεως Μονλυσιών της Γαλλίας, ο οποίος έχει γενειάδα μήκους 2.38 μέτρων γαλλικών.

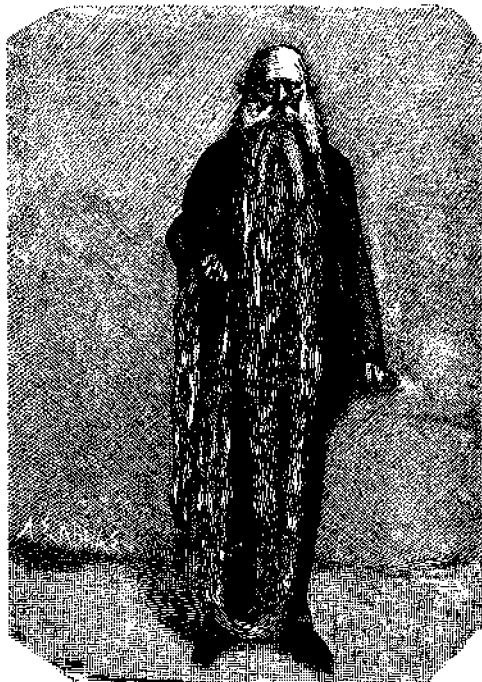
'Η έκτακτος αυτή γενειάδα ήρχισε να φύεται όταν ο Κουλών ήτο δώδεκα έτων ήρχισε να ξυρίζεται, αλλά μετ' ολίγον χρόνον τόσον παχός έγινε ο πάγων του, ώστε ήναγκάσθη να τον αφήση ήσυχον! Είναι τώρα 63 έτων άνδρωπος ήλικίας, και μυλωνός το επάγγελμα.

Μέχρι τουδε ο Κουλών δεν ήθέλησε διόλου να επιδειχθῆ εις δημοσίαν συνάθροισιν. 'Εσχάτως όμως οι φίλοι του κατώρθωσαν να τον μεταπέσουν, και ήδη καθ' εκάστην εσπέραν τον βλέπετε εις τινα δημοσίαν αίθουσαν έν Μασσαλία επιδεικνύοντα την γενειάδα αυτού ένώπιον πολλού κόσμου, ύστερον δέ περιέρχεται μεταξὺ αὐτῶν με δύο βοηθούς πωλών την φωτογραφίαν του.

Λέγεται ότι έν Βενεζουέλα της Νοτίου 'Αμερικής υπήρξεν άλλοτε εφάτης τις έχων πάγονα

άνω τών 3 μέτρων το μήκος, αλλά τοῦτο δὲν έχει εξακριβωθῆ και επιβεβαιωθῆ ως περὶ τοῦ Λουδοβίκου Κουλών. Τούτου ή γενειάδα είναι αναμφισβητήτως γνησία.

'Η προκειμένη εικών είναι πιστή παράστασις αὐτοῦ, ως ληφθεῖσα εκ φωτογραφίας.

Λουδοβίκος Κουλών.

'Ο βασιλεὺς της Βαυαρίας και ο συνοδοιπάρος του.

'Ο πατηρ της αυτοκρατορίας της Αυστρίας, δστις ήτο ιδιότροπος εις δλας τὰς ἔξεις του, έταξείδενέ ποτε άγνωστος από Μονάχου εις Βιέννην διά λεωφορείου. Πτωχός τις άνδρωπος μετ' ολίγον εισήλθεν εις το λεωφορείον και εκάθησεν άντικρυ του πρίγκηπος, διότι δὲν είχεν εισέτι γείνη βασιλεύς.

— Γηὰ ποῦ με το καλό, κύριε; ήρώτησε μετ' ολίγον τον πρίγκηπα.

— Πάω να ιδω τον γαμβρόν μου εις την Βιέννην.

— Καὶ τί δουλειὰ κάμνει ἐκεῖ; Είναι έμπορος;

— Ναὶ και ὅχι, ήτο ή απόκρισις.

— Τί θὰ εἶπη, ναὶ και ὅχι; Παράξενη δουλειὰ πρέπει να ήναι ή δουλειὰ του!

— "Ολος ο κόσμος είναι παράξενη δουλειά!

παρατήρησεν ὁ πρίγκηψ.

—Καὶ διατί λοιπὸν δὲν τὴν παραιτεῖ καὶ νὰ πιάσῃ ἄλλην;

—Αὐτὸ τοῦ λέγω καὶ ἐγὼ—ἀπεκρίθη ὁ πρίγκηψ. Ἀλλ᾽, ὡς γνωρίζεις, ὑπάσχουν θεσεις εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, τὰς ὁποίας δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς εὐκόλως, ἢ ὅταν θέλῃ, νὰ τὰς ἀφήσῃ, λοιπὸν πρέπει νὰ τὰς κρατῇ.

—Ἐραία δουλειά! ἐξεφώνησεν ὁ συνοδοιπόρος· ὁ γαμβρὸς σου πρέπει νὰ ἦναι πρωτότυπος εἰς τὸ εἶδος του!

—Κατὰ δυστυχίαν, αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος εἰς τὸ εἶδος του εἰς τὴν Βιέννην!

—Ἐγὼ εἶμαι ἔμπορος ὀπτικῶν ἐργαλείων, εἶπεν ὁ συνοδοιπόρος, καὶ ἔχω συνέταιρον τὸν γαμβρὸν μου.» Παρεκάλεσε δὲ τὸν πρίγκηπα νὰ προσφέρῃ τοὺς χειρεισμούς του εἰς τὸν γαμβρὸν του. Ἀλλ᾽, ἐπρόσθεσε σφίγγων τὴν χεῖρά του, δὲν μοῦ εἶπες ποῖον εἶναι τὸ ἐπάγγελμά του;

—Ἔ! εἶπεν ὁ πρίγκηψ. Αὐτὸς εἶνε ἀπλῶς αὐτοκράτωρ!

Τὸ περιεργὸν τοῦτο γεγονός, ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ γείνη ὁ ἔμπορος ἐκεῖνος τῶν ὀπτικῶν ἐργαλείων ἔμπορος τῆς Αὐλῆς!

Η ΧΑΪΔΗ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰβι προηγούμενοι φύλλον).

Ἐν τῇ μεταξὺ ἐφάνη τις μακρόθεν ἀναβαίνων τὸ ὄρος μὲ φορτίον εἰς τοὺς ὄμους του, ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκάθητο ἡ Χαΐδη, ὁ Παποῦς καὶ ὁ ἰατρός, ἀπέθεσε τὸ φορτίον του εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἤρχισε νὰ σπαγγίξῃ τὸν ἰδρώτα, ὅστις ἔτρεχεν ἐκ τοῦ μετώπου του ἕνεκα τοῦ κόπου.

«Αὐτὸ εἶνε τὸ δέμα, εἶπεν ὁ ἰατρός, τὸ ὅποιον σὲ στέλλει ἡ κ. Κλάρα ἀπὸ τὸ Φράγφορτ. Καὶ τώρα ἀνοιξέ το διὰ νὰ ἴδῃς τί περιέχει.»

Ἡ Χαΐδη ὑπήκουσε καὶ ἀφοῦ ἔλυσε τὸ σχοινίον, ἐξεβαλεν ἀπὸ ἔν τα ἐμπιεριχόμενα καὶ τὰ ἤπλωσε κατὰ σειρὰν ἐπὶ τῆς χλόης, ἔπειτα δὲ συνενώσασα τὰς χεῖράς της ἐξεφώνησεν, «ὦ, τί ὠραία πράγματα, καὶ πόσον πολλὰ μᾶς ἔστειλεν ἡ καλὴ κυρία Κλάρα! Ἰδοὺ καὶ φραντζολάκια καὶ καφρὲς καὶ ἔν σάλι καὶ λουκάνικα διὰ τὴν κυρούλα! Καὶ καπνὸς διὰ σέ, παπού! δὲ τον πόσον προσεκτικὰ εἶνε στιβαγμένους εἰς τοῦτο τὸ κουτί! Ἄλλ' ὅσον καλὰ καὶ ὠραία καὶ ἂν ἦνε τὰ πράγματα ταῦτα, ἐμὲ τίποτε δὲν μὲ εὐχαριστεῖ τόσο ὅσον ἡ παρουσία τοῦ καλοῦ μου ἰατροῦ!»

Ἡ ποιητικὴ αὕτη ἔκφρασις κατευχαρίστησε τὸν ἰατρόν, ὅστις συγκινηθεὶς ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ σχεδὸν ἔνδακρος ἐφίλησεν αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον, εἰπὼν, «ὁ Θεὸς νὰ σε εὐλογήσῃ, τέκνον μου—μὲ ἐνθυμίζεις τόσο πολὺ τὸ ἀγαπητόν μου κοράσιον, τὸ ὅποιον ὁ οὐράνιος μας Πατὴρ ἐπῆρεν εἰς τὸν Οὐρανὸν πρὸ ὀλίγου καιροῦ!»

Τέλος ἐπειδὴ ἐπλησίαζε ἡ βραδυάτη, ὁ δὲ ἰατρός ἔπρεπε νὰ καταβῇ εἰς τὸ Δόρφλη, διὰ νὰ ἀπεράσῃ τὴν νύκτα, ἐσηκώθη διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ.

—«Θὰ σε συνοδεύσωμεν καὶ ἡμεῖς, εἶπεν ὁ γέρον—καθ' ὁδὸν—δὲ ἐγὼ θὰ ἀφήσω τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἐστάλησαν διὰ τὴν κυρούλα. Οὕτω λοιπὸν ἐξεκίνησαν ὁ μὲν ἰατρός κρατῶν τὴν Χαΐδην ἀπὸ τὴν χεῖρα, ὁ δὲ παποῦς φέρων τὰ πράγματα τῆς κυρούλας. Ἀφοῦ δὲ ἔφθασαν εἰς τῆς κυρούλας τὴν καλύβην ὁ ἰατρός ἀπεχαίρειται τὴν Χαΐδην καὶ διηυθύνθη μὲ τὸν παποῦ εἰς τὸ Δόρφλη. —Ποῖν ὅμως ἀπομακρυνθῶν πολὺ, ἡ Χαΐδη ἐφώνασε, «Δὲν θὰ ἀναβῆς αὐριον εἰς τὸ βουνό, ὅπου ὁ Πέτρος βόσκει τὰς αἴγας; ἡ θεὰ ἀπ' ἐκεῖ εἶναι λαμπρά!»

«Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός, ἐὰν ἀπορρασίης νὰ με συνοδεύσης καὶ σύ.»

—Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, ἀπεκρίθη ἡ Χαΐδη, διότι ἔχω πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδω πάλιν τὰ ὠραία ἐκεῖνα μέρη.

Μὲ τρία πηδήματα ἡ Χαΐδη εὐρίθη ἐντὸς τῆς καλύβης τῆς κυρούλας κρατοῦσα τὸ δέμα, τὸ ὅποιον ἀφῆκεν ὁ παποῦς εἰς τὴν αὐλόθυραν, καὶ ἔθεσεν αὐτὸ ἔμπροσθεν τῆς κυρούλας, εἰπούσα, «Ἰδοὺ, κυρούλα, τὰ πράγματα τὰ ὅποια σὰς ἔστειλεν ἡ καλὴ κυρία Κλάρα—Φραντζολαίς, λουκάνικα καὶ ἔν παχύ σάλιον! ψηλάφησέ το νὰ ἴδῃς πόσον μαλακὸν εἶναι! Τὸν χειμῶνα θὰ ἦναι πολὺ ζεστόν!»

Ἡ τυφλὴ κυρούλα καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Πέτρου δὲν ἤξευρον πῶς νὰ ἐκφράσουν τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των διὰ τὰ δῶρα ταῦτα! Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἤλθε καὶ ὁ Πέτρος ἀπὸ τὴν βοσκὴν καὶ ἐθαύμασεν ἰδὼν τὰ δῶρα καὶ μάλιστα τὰ λουκάνικα! Ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του δὲν εἶχεν ἰδεῖ τόσο μεγάλα λουκάνικα! Ἐδυσκολεῦτο δὲ νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὰ ἔστειλαν εἰς αὐτοὺς διὰ νὰ τὰ φάγῃσιν. Ἡ Χαΐδη ὅμως τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἐστάλησαν δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν, διὰ νὰ τὸν πείσῃ δὲ περισσύτερον, ἔκοψε καὶ ἔν κομματίον καὶ τοῦ ἔδωκε νὰ φάγῃ, ἐκεῖνος δὲ δοκιμάσας τὸ εὔρεν ἐξαιρετόν!

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὁ παποῦς εἰς τὴν θύραν καὶ ἀφοῦ ἐχαίρειται τὰς γυναῖκας καὶ τὸν Πέτρον, καὶ τοὺς ἠρώτησε περὶ τῆς υγιείας των, «Ἐλα, εἶπεν εἰς τὴν Χαΐδην, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν καλύβην μας, διότι εἶνε καιρὸς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν κλί-

νην σου, ἐπειδὴ σήμερον ἐσηκώθησιν πολὺ ἐνωρίς καὶ εἰργάσθησιν ἀρκετὰ καὶ πρέπει νὰ ἦσαι κουρασμένη καὶ ἔχεις χρεῖαν ἀναπαύσεως. Καλὴν νύκτα λοιπὸν καὶ αὐριον ξαναβλεπόμεθα.»

«Πόσον μεταβεβλημένοι εἶναι ὁ παπούς!» ἐξέφωνησεν ἡ κυρούλα, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν. Ποτὲ δὲν ἐφάνη τόσον χαρούμενος καὶ περιποιητικὸς ὅσον εἶναι τώρα!

Τὴν ἀκόλουθον πρωίαν ὁ Πέτρος ἐστάθη ἐξωθεν τῆς καλύβης τοῦ παποῦ μὲ τὰς αἰγὰς του, πλησίον του δὲ ἴστατο ὁ καλὸς ἰατρός, προσπαθῶν νὰ φέρῃ τὸν Πέτρον εἰς συνομιλίαν, ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσεν—Ὁ Πέτρος ἦτο παιδίον ἐντροπαλὸν καὶ ἐμπροσθεν εἰς ξένους σπανιώτατα ὠμίλει. Μόνον ὅταν ἦτο μόνος μὲ τὴν Χαϊδὴν ἢ γλώσσά του ἐλύετο καὶ ὠμίλει ὡς ῥήτωρ.

Ἡ Χαϊδὴ, ἡ ὁποία περιέμενεν τὸν ἰατρὸν, δὲν ἤργησε νὰ φανῇ εἰς τὴν θύραν ἐτοιμὴν διὰ τὴν ἀνάβασιν τῶν ὄρεων.

«Θὰ ἔλθῃς καὶ σὺ ἐπάνω εἰς τὰ βουνά; τὴν ἠρώτησε μὲ φανεράν χαρὰν ὁ Πέτρος.

«Βεβαίως, ἀπεκρίθη μειδιῶσα ἡ Χαϊδὴ. Μήπως σὲ πειράζει ἡ παρουσία μου;»

«Καὶ ὁ ἰατρός;»

«Καὶ ὁ ἰατρός—θὰ ἴδῃς δὲ πόσον καλὸς εἶναι καὶ θὰ μάθῃς νὰ τὸν ἀγαπᾷς ὡς ἐγώ,» ἐπρόσθεσε μὲ χαμηλὴν φωνὴν ἡ Χαϊδὴ.

Πρὶν ὅμως ἀρχίσουν νὰ ἀναβαίνουν, ἐφάνη ὁ γέρον κρητῶν σακκιδιον, ἀφοῦ δὲ ἐκαλημέρισε τὸν ἰατρὸν, «Πᾶρε αὐτὸ τὸ σακκουλάκι, εἶπεν εἰς τὸν Πέτρον, διότι ἐνδέχεται ὁ ἰατρός νὰ εὐχαριστηθῇ ἀπὸ τὴν θεᾶν τῶν βουνῶν καὶ νὰ θελήσῃ νὰ μείνῃ ἐκεῖ μὲ σὰς ὅλην τὴν ἡμέραν. Εἰς τοιαύτην περίστασιν θὰ ἔχη χρεῖαν τροφῆς, ἐγὼ δὲ ἔβαλα ἐδῶ μέσα ὀλίγον ἄρτον καὶ κάτι τι ἄλλο δι' αὐτὸν νὰ φάγῃ.» Ἐπειτα δὲ στραφείς πρὸς τὸν ἰατρὸν, «λοιπὸν, ἰατρέ, καλὴν διασκέδασιν καὶ καλὴν ἐντάμωσιν τὸ ἰσπέρας.»

Οὕτως οἱ τρεῖς ἤρχισαν νὰ ἀναβαίνουν τὸ ὄρος, ἀκολουθοῦντες τὸ μικρὸν ποίμνιον τῶν αἰγῶν, καὶ συνομιλοῦντες περὶ διαφόρων πραγμάτων, τὰ ὅποια ἀπῆντων καθ' ὁδόν, ἕως οὗ ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ἡ βοσκή. Ἡ Χαϊδὴ τότε ἔλαβε τὸν ἰατρὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ κάθισμα, ὅπου συνείδηζε νὰ κάθηται ὅταν ὠδήγει ἐκεῖ μὲ τὸν Πέτρον τὰ αἰγὰς τοῦ παποῦ τῆς.

Ἡ θεὰ ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου ἦτο μεγαλοπρεπής, ὁ δὲ ἀὴρ εὐωδίαζεν ἀπὸ τὸ ἀρωμα τῶν ἀνθέων, τὰ ὅποια ἦσαν ἀφθονα καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν πλευρὰν τοῦ ὄρους. Ὁ ἰατρός ἐφαίνετο ὡς νὰ μεταφέρθη εἰς ἄλλον κόσμον!

«Δὲν εἶναι ὠραία ἡ φύσις ἐδῶ, ἰατρέ;» ἐξέφω-

νησεν ἡ Χαϊδὴ ἀφνης, προσηλώσασα τοὺς ὀφθαλμούς τῆς εἰς τὸν ἰατρὸν.

— Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός, ἀλλ' ἄνθρωπος, ὅστις, ὡς ἐγώ, ἔχων τὴν καρδίαν του τεθλιμμένην, δὲν δύναται νὰ ἀπολαύσῃ ὅσον πρέπει τὴν τοιαύτην φύσιν!»

«Ἄλλὰ κανεὶς δὲν φέρει ἐδῶ τεθλιμμένην καρδίαν, ἐφώνησεν ἡ Χαϊδὴ.» Μόνον εἰς τὸ Φράγγφορτ ὑπάρχουν τοιοῦτοι ἄνθρωποι—ἐδῶ ὅμως κανεὶς!»

«Ἄλλ' ἐάν τις ἤρχετο ἀπὸ τὸ Φράγγφορτ φέρων μόνον τοιαύτην καρδίαν τί νομίζεις, Χαϊδὴ, πρέπει νὰ κάμῃ διὰ νὰ ἀποβάλῃ τὴν θλιψίν του;»

«Ἐάν δὲν ἔμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἑαυτὸν του ὁ τοιοῦτος, ἀπεκρίθη ἡ Χαϊδὴ, τότε πρέπει νὰ προστρέξῃ εἰς τὸν ἀγαθὸν Θεὸν καὶ νὰ τῷ εἴπῃ τὰ πάντα.»

«Αὐτὸς εἶναι καλὸς στοχασμὸς, τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἀλλ' ἂν αὐτὸς γνωρίζῃ ὅτι ἡ λύπη του ἔρχεται ἀπ' αὐτὸν τὸν Θεόν, τί δύναται νὰ τὸν βοηθήσῃ τότε εἰς τὴν ἀθλιότητά του;»

«Πρέπει νὰ περιμένῃ, ἀπεκρίθη ἡ Χαϊδὴ μετὰ τινα σκέψιν. Νὰ συλλογίζεσθαι δὲ ὅτι ταχέως ἢ ἄργα ὁ ἀγαθὸς Θεὸς θὰ φέρῃ κάτι τι» τὸ ὅποῖον θὰ τὸν κάμῃ εὐτυχῆ. Τὸ κάτι τι ἐκεῖνο θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν ταραχὴν, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ μείνῃ ἐντελῶς ἡσυχος καὶ νὰ μὴ φύγῃ. Μετ' ὀλίγον δὲ θὰ γείνη φανερόν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε κάτι τι καλὸν εἰς τὸν νοῦν του δι' αὐτὸν, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν το ἐγνώριζεν.»

«Κράτει πάντοτε τὴν ὠραίαν ταύτην πίστιν, τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἐπὶ τινὰς δὲ στιγμάς ἔμεινε σιωπηλός, κυττάζων ἐκ διαλειμμάτων πρὸς τοὺς ἀνωθεν βράχους καὶ τὴν περίεχλόν, ἔπειτα δὲ ἐπρόσθεσε, «Δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς πῶς δύναται τις νὰ κάθηται ἐδῶ καὶ νὰ βλέπῃ ὅλην αὐτὴν τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ὠραίαν θεᾶν καὶ ὅμως αὐτὴ αὐτὴ ἡ θεὰ νὰ διπλασιάζῃ τὴν θλιψίν του, ἕνεκα τῆς μεγάλης σκιάς, ἡ ὁποία ἐπικάθηται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του;»

«Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Χαϊδὴ στενάζουσα, διότι ἐνθυμήθη τὴν τυφλὴν κυρούλαν, ἡ ὁποία δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν ὠραιότητα τῆς περιουλοῦσης αὐτὴν φύσιος—Ναί, δύναμαι νὰ τὸ ἐννοήσω, γνωρίζω δὲ κάτι τι τὸ ὅποῖον βοηθεῖ εἰς τοῦτο—πρέπει ὁ τοιοῦτος νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τοὺς ὕμνους τῆς κυρούλας—οὗτοι κάμνουνσι τὸν ἄνθρωπον νὰ αἰσθάνεται κατ' ἀρχὰς ὀλίγον καὶ τελευταῖον τόσον πολὺ, ὥστε ἐπὶ τέλους καθίσταται ἐντελῶς χαροποιός!»

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΪΦΕΛ

ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΚΡΙΝΟΜΕΝΟΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΥΨΗΛΟΤΕΡΑ
ΚΤΙΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν πύργον τοῦ Ἀϊφφελ, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ λοιπὰ γνωστὰ ὑψηλότατα μνημεῖα τοῦ κόσμου, εἰκονιζόμενα καὶ ταῦτα παραπλευρῶς τοῦ πύργου τούτου. Πρὸ τῆς ἀνεγέρσεως αὐτοῦ, ὁ ὀβελίσκος τῆς Οὐασιγκτῶνος ἦτο τὸ ὑψηλότατον ἐπὶ τῆς γῆς κτίριον, διότι ἔχει ὕψος 169 μέτρων.

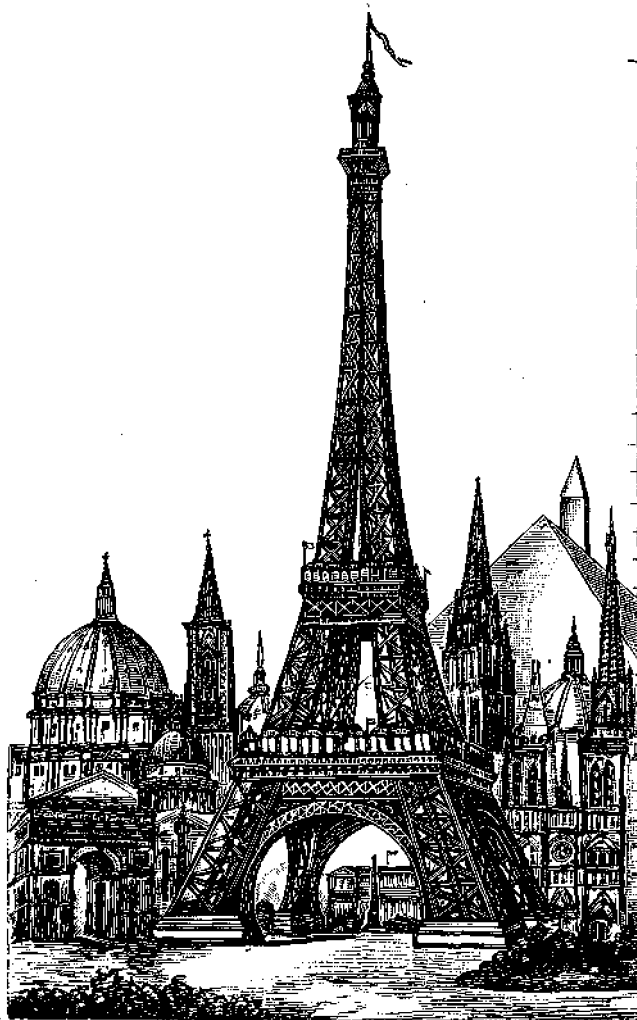
Τὸ κατασκευάσμα τοῦ Ἀϊφφελ ὑπερτερεῖ ἤδη τοῦ ὀβελίσκου τούτου κατὰ 131 ὅλα μέτρα. Τὰ ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ φαινόμενα ὑψηλότερα μνημεῖα τοῦ κόσμου εἰνετὰ ἑξῆς:

Ὁβελίσκος τοῦ Λούβρου (πλατεῖα Ὁμονοίας ἐν Παρισίοις) ὕψος 27 μέτρων. — Ἡ στήλη τοῦ Βανδῶν ἐν Παρισίοις 45 μέτρων. — Ἡ θριαμβευτικὴ ἀψὶς τοῦ Ἀστέρου ἐν Παρισίοις 49 μέτρων. — Ἡ Ἐκκλησία τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων 66 μέτρων. Ὁ θόλος τοῦ Πανθίου ἐν Παρισίοις 83 μέτρων. — Ὁ θόλος τοῦ μεγάρου τῶν Ἀποστόλων ἐν Παρισίοις 105 μέτρων. — Ὁ θόλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μιλάνου 109 μέτρων. Ὁ θόλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐν Λονδίῳ 110 μέτρων. — Ὁ θόλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐν Ῥώμῃ 132 μέτρων. — Ἡ κορυφὴ τοῦ κωδωνοστασίου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Στρασβούργου 142 μέτρων. — Ἡ μεγάλη πυ-

ργαῖς τῆς Αἰγύπτου 146 μέτρων. — Τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ ναοῦ τῆς Ραβέννης 150 μέτρων. — Τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ ναοῦ τῆς Κολωνίας 159 μέτρων. — Ὁ ὀβελίσκος τῆς Οὐασιγκτῶνος ἐν Ἀμερικῇ 169 μέτρ. — Ὁ πύργος τοῦ Ἀϊφφελ 300 μέτρων.

Ὁ πύργος Ἀϊφφελ δικαίως θεωρεῖται ὡς ἀριστούργημα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐπιστήμης. Εἶναι

ἄλλος ἐκ σιδηρῶν δοκῶν, συννεσφημένων μὲ τὸν στερεώτατον τρόπον. Ἐχει, ὡς βλέπετε, δύο μεγάλα πατώματα, ἔπειτα τὸν κυρίως πύργον, τρίτον δὲ πάτωμα ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν. Εἰς τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον πάτωμα ἀναβαίνει τις διὰ μεγάλων κλιμάκων ἢ καὶ μὲ ὑδραυλικούς ὑψωτήρας. Ἐπὶ τοῦ πρῶτου πατώματος εἶναι τέσσαρα ἄριστα ἐστιατόρια, ὅπου δύνανται οἱ ἐπισκεῖται νὰ γευματίσωσιν ἔχοντες ἐνώπιόν των τὴν ἐξαισίαν ἐκείθεν θέαν. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου πατώματος ἀνέρχεται εἰς τὴν κορυφὴν διὰ τῶν μηχανικῶν ὑψωτήρων, ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας. Εἰς τὴν κορυφὴν εἶναι τοποθετημένη ἰσχυροτάτη ἠλεκτρικὴ λυ-

Ὁ Πύργος τοῦ Ἀΐφφελ.

γία, ἐπάνωθεν δὲ αὐτῆς κυματίζει ἡ γαλλικὴ σημαία!

Σημ. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν, καθὼς καὶ μέρος τοῦ ἄρθρου, ἐλήφθη ἐκ τῆς «Φιλολογικῆς Ἀκροπόλεως», τῇ εὐμενεῖ συγκατανεύσει τοῦ συντάχτου αὐτῆς, κ. Β. Γαβριηλῆ.

Ἡ κορυφὴ τοῦ κωδωνοστασίου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Στρασβούργου 142 μέτρων. — Ἡ μεγάλη πυ-

ΜΑΝΔΡΑΓΟΡΑΣ.

Τὸ φυτὸν, τὸ ὁποῖον παρίσταται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα φέρει τὸ ὄνομα Μανδραγόρας, φέρεται δὲ αὐτομάτως εἰς τὰ δάση καὶ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν τῆς Ἀνατολῆς, Ἑλλάδος, Ἰταλίας καὶ Ἰσπανίας εἰς μέρη σκιερά, ὅπου αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου δυσκόλως εἰσχωροῦν, καὶ ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν στρυχοειδῶν, τὰ ὅποια εἶναι δηλητήρια.

μέ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Ὅθεν ὁ Θεόφραστος ὀνομάζει αὐτὸν ἀνθρωπόμορφον ὀνομάσθη δὲ καὶ ἡμῶν ἀνθρώπος.

Οἱ ἀρχαῖοι τὸν μετεχειρίζοντο εἰς σύνθεσιν ποτῶν μαγικῶν, καλουμένων φίλτρων, διὰ τῶν ὁποίων ἐπίστευον ὅτι ἐνεπνέετο ὁ πίνων αὐτὰ μὲ ξῆρα. Ἐλάμβανε δὲ μέρος καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ μανδραγορίτου λεγομένου οἴνου, ὅπως ἡ ρητίνη εἶναι ἐν χρήσει διὰ τὸν ρητινίτην, ἦτο δὲ ὁ μανδραγορίτης οἶνος ποτὸν ὑπνωτικόν. Ὅθεν καὶ ἡ παροιμία καθεύδει ὑπὸ μανδραγορίθου ἐσήμαινεν ὅτι

Μανδραγόρας.

Ὁ Μανδραγόρας ἔχει ρίζαν παχέαν, ἀπολήγουσαν εἰς τὰ κάτω εἰς ὄξύ, ὡς τὰ ραπανάκια· ἐνίοτε ἡ ρίζα διαιρεῖται εἰς δύο ἢ τρία σκέλη, καὶ ἔχει κατὰ διαστήματα λεπτὰς ἴνας.

Τὰ φύλλα του εἶνε πολλά, ὠσειδῆ, ἐπιμήκη. Τὰ ἄνθη του ὑπόλευκα πορφυρίζοντα, στηριζόμενα ἕκαστον χωριστὰ ἐπὶ μίσχων βραχυτέρων τῶν φύλλων, φουμένων εὐθύς ἐκ τῆς ρίζης. Ὁ καρπὸς ὁμοιάζει μὲ μῆλον, εἶναι δὲ ὀλίγον μικρότερος κερράσου, σαρκώδης, μαλακός, καὶ ὑποκίτρινος, ὅταν εἶναι ὠριμος—ἔχει δὲ ὀσμήν δυσάριστον καθὼς καὶ ὀλόκληρον τὸ φυτὸν.

Διὰ τὴν τριχῶδη καὶ διχαλωτὴν ρίζαν του ὁ μανδραγόρας ἔθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁμοίος

κοιμάται ὑπνον βαθύτατον, μὴ ἔχων τὴν ἐλαχίστην συνείδησιν τῶν περὶ αὐτοῦ.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὑπῆρχον πολλαὶ δυσειδαίμονιαι συνδεδεμέναι μὲ τὸν μανδραγόραν· οὕτω λ. χ. ἐπιστεύετο ὅτι ὅταν ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τὴν γῆν τὸ φυτὸν τοῦτο ἐξέβαλλε φωνήν! Πᾶς ὅστις τὸν εἶχεν ἐπλούτει καὶ εὐδαιμόνει καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του! Ὅτι ἐὰν τὸν ἐναπέθετον ἐντὸς ἀργυροῦ κιβωτίου, ὅσα νομίσματα ἔρριπτεν εἰς αὐτὸ ἐδιπλασιάζοντο καθ' ἑκάστην! Ἐὰν τὸν ἔφερον εἰς τόπον ὅπου ὑποπτεύοντο ὅτι ἦσαν παραχωσμένοι θεσαυροί, ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνεκάλυπτε πάραυτα, τρέγων αὐτομάτως πρὸς τὴν κρύπτην!

Ἄλλὰ νὰ εὕρη τις μανδραγόραν δὲν ἦτο εὐκο-

λον. Ἐπρεπε νὰ τὸν κόψῃ ὅπου εὐρίσκετο στημένη ἄγχρῳν, μετὰ τινὰς ἐπιπόδας καὶ μαγγανείας, ἐκθέτων τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς κίνδυνον θανάτου πολλακίς, ἐὰν ἔκαμνε λάθος εἰς τὴν ἀκριβοῦς ἐκτέλεσιν τῶν καθ' ἕκαστα τοῦ ἐξορκισμοῦ. Ὑπῆρχεν ὅμως καὶ τρόπος ἀσφαλῆς πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κινδύνων τούτων, ὁ ἐξῆς.—νὰ βάλῃ σκύλον νὰ ἀποσπᾷ τὸ φυτόν, ἔπειτα αὐτὸς εὐθὺς νὰ τὸ περιτυλίξῃ εἰς σάββανον.

Πολλὰ περιέργω ἀπαντᾷ τις περὶ τοῦ μανδραγόρα καὶ εἰς τὸ σύγγραμμα Γάλλου τινὸς μοναχοῦ, τοῦ πατρὸς Ἰωσήφ Φραγκίσκου Λαπιτώ, περὶ τοῦ πολυτίμου φυτοῦ Ζεντζεκ τῆς Ταρταρίας ἀνακαλυφθέντος ἐν Καναδᾷ. Ὁ ἀγαθὸς πατὴρ ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ ἐλέφαντες εὐρίσκουν τὸν Μανδραγόραν εἰς τὴν ὁδόν, ἣ ὅποια φέρει εἰς τὸν Παράδεισον!

Ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Θωμᾶς Βράουν κἀμνει λόγον καὶ περὶ τοῦ Μανδραγόρα εἰς τὸ δοκίμιον αὐτοῦ περὶ δημοτικῶν προλήψεων.

Ὁ δὲ Γάλλος Βρανσῶ εἰς τὸ σύγγραμμά του τὸ ἐπιγραφόμενον Λωναί, γράφει τὰ ἐξῆς.—« Εἶδον ἐσχάτως εἰς τὴν πανήγυριν τῆς ἐν Παρισίοις συνοικίας τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ρίζαν Μανδραγόρα ἐντέχνως μεταπεποιημένην ὑπὸ τινος ἀγύρτου, καὶ τὸσον ἐπιτηδεῖως περιπεπλεγμένην, ὥστε παρίστα σχῆμα ἀνθρώπου. Ἐβεβαίωνε δὲ ὁ ἀγύρτης ἑκείνος, ὅτι αὕτη ἦτο ἀληθὴς Μανδραγόρας καὶ ἐζήτει νὰ τὴν πωλῆσῃ ἀντὶ 20 σκούδων! Ἀνεκαλύφθη ὅμως ὁ δόλος πάραυτα, καὶ ὡς ἤκουσα ἠναγκάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ ἀγύρτης μὲ τὴν ρίζαν τοῦ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅποθεν τὴν εἶχε φέρει, καὶ ὅπου λέγεται ὅτι ἀπαντᾶται συχνά, ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου Ἀγγέλου. »

Σημ. Ε. Περὶ Μανδραγόρα ἐδημοσιώθη με εἰκόνα βραχὺ ἄρθρ. εἰς τὸ φύλ. τοῦ Ἀπριλλίου τοῦ 1886 ἄλλ' ἢ προκειμένη εἰκὼν εἶναι ἐντελεστετέρα, δεικνύουσα ὅλα τὰ μέρη τοῦ φυτοῦ, ἢ δὲ περιγραφή πληρεστετέρα ὕδεν ἐνομιόσθη καλὴν νὰ δημοσιευθῶσι καὶ ταῦτα.

ΔΟΔΟΣ ἈΝΤΙ ΔΟΔΟΥ.

(Διήγημα Περσικόν.)

Κατοικὸς τις τῆς Βαγδάτ, ὅταν ἦτο νέος, εἶχε σπουδάσει τοὺς δόλους καὶ τὰ τεχνάσματα τῶν κλεπτῶν καὶ λωποδυτῶν.

Ἦτο ἔμπορος βάμβακος καὶ εἶχε κατάστημα εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως. Μίαν ἑσπέραν, ἀποῦ ὅλα τὰ καταστήματα εἰς τὴν ἀγορὰν εἶχαν κλείσει, πονηρὸς τις λωποδύτης παρουσιάσθη ἐκεῖ. Ἐφαίνετο ἀπαράλλακτα ὡς ὁ ἔμπορός μας—τὸ φέσι, ἡ βακτηρία, ὁ μανδύας, ἡ δέσμη τῶν κλειδίων καὶ αὕτη ἡ φωνὴ του ἦσαν ἀπορρίμματα πιστῆ. Ὁ κλέπτης ἐπλησίασε πρὸς τὸν φρουρὸν τῆς ἀγορᾶς καὶ τῷ εἶπε μὲ θάρρος:

« Ἀναφέ μου αὐτὸ τὸ φανάρι καὶ φέρε μου το εἰς τὸ μαγαζί. Ἐχω νὰ κάμω τοὺς λογαριασμοὺς μου ἀπόψε. »

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ καταστήματος. Ὁ φρουρὸς μὴδὲν ὑποπτευθεὶς ἔφερε τὸ φανάριον καὶ ἀνεχώρησεν, ἀποῦ εἶδε τὸν ψευδέμπορον καθήμενον ἐνώπιον τοῦ γραφείου του μὲ τὰ κατάστιχα ἀνοικτά.

Πρὸς τὰ γράμματα, ὁ κλέπτης ἐξῆλθε, καὶ φωνάζας τὸν φρουρὸν τῷ λέγει:

« Φέρε μου ἓνα χαμᾶλη ἐδῶ διὰ νὰ μεταφέρῃ μερικὰ δέματα εἰς τὸ σπίτι μου. Καὶ ὅσον διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, ἀποῦ σὲ ἐκράτησα στὸ πόδι, νὰ μία λίρα, καὶ κάμε γρήγορα. »

Ὁ ἀχθοφόρος ἦλθεν, εὔρε τὰ δέματα ἑτοίμα καὶ σηκώσας αὐτὰ εἰς τοὺς ὤμους τοῦ ἠκολούθησε τὸν κλέπτην.

Τὴν προῖαν ἦλθε κατὰ τὸ σὺνηθες καὶ ὁ ἀληθὴς ἔμπορος. Τὸν ἀπῆντησεν ὁ φρουρὸς καὶ τὸν ἐχαιρέτις φαιδρῶς λέγων:

— « Μὲ τὴν λίρα σου τὴν νύκτα ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ μου ἐφάγαμεν σὰν ἀρχοντοπούλα! »

Ὁ ἔμπορος, ἂν καὶ ἐξεπλάγη εἰς τοὺς λόγους τούτους, εἶχε ὅμως τὴν πονηρίαν νὰ μὴ εἶπῃ τίποτε, ἀλλ' ὑποπτευθεὶς κανέν δυστύχημα, ἔτρεξε νὰ ἀνοίξῃ τὸ κατάστημά του, ἀμέσως δὲ εἶδεν ὅτι τὰ καλλιτέρά του ὑφάσματα εἶχον κλαπῆ, καὶ ἐνόησεν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν. Δὲν ἔκαμνε ὅμως θόρυβον ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' ἀπλῶς φωνάζας τὸν φρουρὸν τῷ λέγει ἡσύχως:

— « Ποῖος μὲ ἐβοήθησε νὰ κουβαλήσωμεν ἐκεῖνα τὰ δέματα χθὲς τὸ ἑσπέρας; »

— « Μπα! ἐλησμόνησες ὅτι μοῦ εἶπες νὰ φέρω χαμᾶλην, καὶ ὅτι τὸν συνάδευσε μόνος σου; Ἐγὼ ἔκαμα μόνον τὴν διαταγὴν σου. »

— « Καλὰ, καλὰ, ἀλλ' εἰς τὸ σκότος δὲν διέκρινα καλὰ τὸ πρόσωπον τοῦ χαμᾶλη. Πήγαινε φωνάζέ τον. »

Ὅταν δὲ ἦλθεν ὁ ἀχθοφόρος, ὁ ἔμπορος κλείσας τὸ κατάστημα καὶ ποιήσας νεῦμα εἰς αὐτὸν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν ἀγορὰν. Εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν, ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ ἐμπιστευτικῶς εἰς τὸν ἀχθοφόρον.

— « Ἐλα, παιδί μου, εἰμπορεῖς νὰ μοῦ δείξῃς τὸ μέρος ποῦ ἐκουβαλήσωμεν τὰ δέματα χθὲς τὴν νύκτα. Ἐρεῖς, ἤμουν λιγάκι πιομένος καὶ ὁ πιομένος δὲν ἐνθυμῆται τὰ πράγματα. »

— « Μπα! εὐχαριστῶς » ἀπῆντησεν ὁ ἀχθοφόρος. « Ὑπήγαμεν ἕως εἰς τὸν ποταμὸν μαζὺ ἐκεῖ ἐφώνησες ἓνα βαρκάρην καὶ σὲ ἐβοήθησα νὰ βάλωμεν τὰ δέματα εἰς τὴν λέμβον του. »

— Πάει καλὰ ἄς πάμε λοιπὸν εἰς τὸν ποτα-

μόν, και εκεί θα μου εύρης τὸν ἴδιον βαρκάρην.»

Τὸν λεμβούχον εὐκόλως τὸν εὔρον. Ὁ ἔμπορος τότε ἀπέλυσε τὸν ἀχθοφόρον καὶ ἐμβὰς εἰς τὴν λέμβον εἶπεν εἰς τὸν λεμβούχον:

«Πρὸ ὀλίγης ὥρας ἐβόηθησας τὸν ἀδελφόν μου νὰ μεταφέρῃ μερικά δέματα.»

«Μάλιστα, κατὰ τὰ χαράγματα.»

«Λοιπὸν νὰ μὲ πᾶς ἐκεῖ ὅπου ἀφήκατε τὰ πράγματα.»

Ὁ λεμβούχος μὴδὲν ὑποπτευθεὶς καὶ αὐτὸς μετέφερε ταχέως τὸν ἔμπορον εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον. Φθάσας δ' ἐκεῖ ἐφώνησεν ἕτερον ἀχθοφόρον, τὸν ὁποῖον ὁ κλέπτης εἶχε μισθώσει νὰ μεταφέρῃ ἐκεῖθεν τὰ πράγματα. Ὁ ἔμπορος τὸν ἐπῆρε μαζί του καὶ μετ' ὀλίγα βήματα τοῦ λέγει:

«Θέλω νὰ ὑπάγω ἐκεῖ ὅπου ἐξεφόρτωσες τὰ δέματα τοῦ ἀδελφοῦ μου σήμερον κατὰ τὰ χαράγματα.»

Διηυθύνθησαν λοιπὸν πρὸς κτίριόν τι οὐχὶ μακρὸν τοῦ ποταμοῦ. Ἀφοῦ ἐκτύπησαν εἰς μάτην τὴν θύραν, ὁ ἔμπορος δι' ἀντίκλειδος κατάρθωσε νὰ τὴν ἀνοίξῃ, καὶ ἀφήσας τὸν ἀχθοφόρον ἔξω, εἰσῆλθεν. Ἐκεῖ εὗρηκεν ὅλα τὰ κλαπέντα δέματα ἀσφαλῶς τοποθετημένα εἰς μίαν γωνίαν. Ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐκρέματο μικρὸς τάπητς καὶ μακρὸν σχοινίον· μὲ αὐτὰ ἔδεσε τὰ πράγματά του εἰς ἓν δέμα καὶ δίεταξε τὸν ἀχθοφόρον νὰ τὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν λέμβον.

Καθ' ὁδὸν ἀπαντοῦν τὸν κλέπτην, ὁ ὁποῖος ἀκόμη ἐφόρει τὰ ἐνδύματα μὲ τὰ ὁποῖα εἶχεν ὑποκριθῆ τὸν ἔμπορον. Ἐκπλαγεὶς καὶ ἀμηχανῶν δὲν ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ τι, ὅταν δὲ ὁ ἔμπορος τῷ ἔκαμε νεῦμα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, τὸν ἠκολούθησε καὶ τὸν ἐβόηθησε νὰ φορτώσῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν λέμβον. Καὶ οἱ δύο ἐφέρθησαν μετὰ πάσης εὐγενείας, τέλος δὲ ὁ κλέπτης λαβὼν τὸν τάπητα καὶ τὸ σχοινίον (τὰ ὁποῖα ἦσαν ἰδικά του) ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἀπεχαιρέτισε τὸν ἔμπορον λέγων:

«Υγίαινε, ἀδελφέ μου. Ἦδη κατέχομεν καὶ οἱ δύο ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μᾶς ἀνήκουν. Ἐδείχθησθε ὅτι εἶσθε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὸν κόσμον!»

Ἡ ΘΥΡΑ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

(Διὰ τὴν Ἐφ. τῶν Ἡαίδων).

Εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας, ὅτε ἡ αἰσχρολογία καὶ ἡ βλασφημία ἀκούονται εἰς πᾶν μέρος τῆς πατρίδος μας ἀπὸ μικροῦς καὶ μεγάλους, νέους καὶ γέροντας καὶ ἀκόμη γυναῖκας καὶ παιδία, κατ' οἶκον καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς, τὰ ἐξῆς ἐλπίζομεν

ὅτι δύναται νὰ συντελέσουν μικρὸν τι πρὸς φανέρωσιν τοῦ τρομεροῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπιφέρει ἡ τοιαύτη κατάστασις τῆς κοινωνίας μας. Εὐχαρίστως δὲ προσφέρω ταῦτα εἰς τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων καὶ τὰς οικογενεῖας των.

«Ἐπάρχει μικρὸς οἶκος, ὅστις ἔχει δύο μικρὰ φωτεινὰ παραθύρα εἰς τὸ ἔμπροσθεν μὲ παραθυρόφυλλα, τὰ ὁποῖα γενικῶς κλείουν τὴν νύκτα.

«Κάτωθι τῶν παραθύρων τούτων ὑπάρχουν δύο ἀνεμοθυρίδες, αἱ ὁποῖαι ἀφίουν νὰ εἰσέρχεται ἐλευθέρως καθαρὸς ἀήρ καὶ νὰ ἐξέρχεται ὁ ἀκάθαρτος.

«Εἰς τὰ πλαγία τοῦ οἴκου τούτου ὑπάρχουν δύο θύραι μὲ ὠραίας εἰσοδοὺς, αἱ ὁποῖαι ἐπιτρέπουν τὴν εἰσοδὸν μόνον εἰς τοὺς κρούοντας, δὲν ἀφίουν δὲ ἄλλο τι νὰ εἰσέλθῃ δι' αὐτῶν.

«Ἐποκάτω δὲ τῶν ἀνεμοθυρίδων ὑπάρχει μεγάλη καὶ πλατεῖα θύρα, ἀπὸ αὐτὴν δὲ συχνὰ ἐξέρχονται οἱ ἐπισκεπτόμενοι, οἵτινες εἰσῆλθον ἀπὸ τὰς πλαγίας θύρας, προσέτι δὲ καὶ ἄλλοι ἐκτὸς αὐτῶν.

«Ὁ οἶκος εἶναι θαυμασίως ὠραῖος (ἀν καὶ κατ' ἀρχὰς ἐκτίσθη ἐκ κοινοῦ κηλοῦ) διότι ἐσχεδιάσθη ὑπὸ σπανίου ἀρχιτέκτονος. Ὁ ἀρχιτέκτων οὗτος ἦτο ὁ Θεός, ὅστις κατεσκεύασεν αὐτόν, καὶ τὸν ἐξωραΐσε καὶ τὸν ἐτελείωσε καὶ ἔθηκε κάτοικον εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ὁ κάτοικος οὗτος δὲν ἐφύλαξε καλῶς τὰς δύο πλαγίας θύρας τοῦ οἴκου τούτου, καὶ οὕτω μίαν ἡμέραν, εἰσῆλθον δι' αὐτῶν τινὲς κακοὶ ἐπισκέπται, καὶ ἔκαμαν τὸν οἶκον ἄνω κάτω, ἐκτοτε δὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν.

«Πιστεύω ὅτι ἐννοήσατε ἤδη, μικροὶ μου φίλοι, τὸν οἶκον, τὸν ὁποῖον ἐννοῶ, καὶ ποῖαι αἱ θύραι καὶ τὰ παραθύρα του.

«Εἰς τὰς πλείστας περιστάσεις ὁ θυρωρὸς ἵσταται ἔξω τῆς οἰκίας, ἀλλ' εἰς τὸν οἶκον τούτον ὁ θυρωρὸς πρέπει νὰ ἦναι ἐντὸς. Οἱ δὲ λόγοι εἶναι οἱ ἐξῆς.»

« Διότι πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ βλέμμα του εἰς τὰς δύο πλαγίας θύρας, διὰ τῶν ὁποίων τὰ πλείστα τῶν κακῶν πραγμάτων εἰσέρχονται. Ἐπειτα πρέπει νὰ προσέχῃ καὶ αὐτὸν τὸν κάτοικον (τὴν καρδίαν), διότι ἔχει κατασταθῆ τόσοσον πονηρὸς, ἐξηχρηωμένος καὶ ἀκάθαρτος, ὥστε ὅλα τὰ κακά, τὰ ὁποῖα ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν ἔμπροσθινὴν θύραν, ἐνθαρρύνονται καὶ ἐξαποστέλλονται ἀπ' αὐτόν.

«Ἐπειτα ἔχει ποταπὸν καὶ πονηρὸν ὑπηρέτην, κακίστην γλώσσαν, ἢ ὁποῖα κεῖται ἔσωθεν τῆς κυρίας εἰσοδοῦ — μικρὸν μέλος τοῦ οἴκου, ἀλλ' ἀκυβέρνητον καὶ ἀκράτητον, ἀδωματοτότερον ἀπ' ὅλα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ καὶ τὰ πτερινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοὺς ὄφεις τῆς γῆς.

«Τὸ μικρὸν τοῦτο ὄργανον ἔχει χρεῖαν διηγουμένης ἐπιτηρήσεως, διότι πάντοτε μεθοδεύεται τὸ κακόν, ρίπτειν ἔξω τῆς θύρας δαυλοὺς ἀνημέρους, οἱ ὅποιοι ἀνάπτουν μεγάλην πυρκαϊάν. Ἐνίοτε πράγματα συγχαιρέα, τὰ ὅποια κολλοῦν εἰς τοὺς διαβάτας καὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ καθαρισθοῦν. Ἐνίοτε ἐκβάλλει κατάρας καὶ βλασφημίας καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα οἱ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι δὲν τολμοῦν νὰ προφέρουν εἰμὴ μὲ τρόμον, καλύπτοντες τὸ πρόσωπόν των μὲ τὰς πτέρυγας αὐτῶν. Ναί, μικροὶ μου φίλοι, ἡ γλώσσα εἶνε πῦρ—κόσμος ἀνομίας. Ὅθεν προσέχετε ἀπὸ τῆς γλώσσης σας.

«Παρακαλεῖτε τὸν Κύριον νὰ σᾶς φυλάττη ἀπὸ τοῦ νὰ ἀστειεύσθαι μὲ τὴν Γραφήν. Πολλοὶ ἀλατίζουν τὰς ἀστείότητάς των μὲ χωρία ἀπὸ τὴν Γραφήν. Τὸ τοιοῦτον εἶναι ἁμαρτία καὶ ἐπιφέρει τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὸν μεταχειριζόμενον τὸν λόγον τοῦ τοιοῦτοτρόπως. Ἀποφεύγετε, λοιπόν, φίλοι μου, τὸ τοιοῦτον ἐντελῶς.

«Παρακαλεῖτε τὸν Κύριον νὰ σᾶς φυλάττη ἀπὸ ἀργῶν λόγων. Ὅταν ὁ Λάτμερ ἐδικάζετο ὡς αἰρετικὸς, ἤκουσε τὸν ἦχον τῆς πέννας ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος, ὅπου ἴστατο καὶ ἀμέσως ἐνόμισεν, ὅτι πᾶσα λέξις, τὴν ὁποίαν ἐπρόφερε ἔσημειώνατο, καὶ οὕτως ἔγεινε προσεκτικώτερος εἰς τοὺς λόγους του. Ἀλλὰ φίλοι μου, ὀπισθεν ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἀποκρύπτει τὴν αἰωνιότητα, ὑπάρχει «βιβλίον ἐνθυμήσεως,» εἰς τὸ ὁποῖον σημειώνεται πᾶσα λέξις, τὴν ὁποίαν προφέρομεν πᾶσαν ἡμέραν εἰς τὴν ζωὴν μας. Ὁ Κύριος δὲ μᾶς λέγει, ὅτι καὶ διὰ πάντα ἀργὸν λόγον θὰ δώσωμεν λογαριασμὸν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.

«Παρακαλεῖτε τὸν Κύριον νὰ σᾶς φυλάττη ἀπὸ πάντα ψευδῆ λόγον. Εἰς τὴν Γραφήν ἀναγνωσκόμενον, ὅτι ὑπάρχουν δεξὶν πράγματα, τὰ ὅποια μισεῖ ὁ Θεός, καὶ, ἐπτα εἶναι βδέλυγμα ἐνώπιόν του—τὸ δὲ ἑβδομον εἶναι ὁ ψευδὴς μάρτυς, ὅστις μαρτυρεῖ ψευδῶς. Πολλὰ παιδιὰ νομίζουν ὅτι εἶναι εὐκολόν δι' ἐνὸς ψεύδους νὰ ἀποφύγουν τὴν τιμωρίαν κακῆς τινὸς πράξεως—ἢ νὰ ἀπατήσουν τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα των. Καὶ πράγματα ἔτσι φαίνεται τὸ πρᾶγμα. Ἀλλὰ ἅς ἐνθυμῶνται τὰ παιδιὰ ταῦτα ὅτι ὁ Θεὸς ἔσημείωσε τὸ ψεύδος ἐκεῖνο καὶ θὰ φέρῃ αὐτὰ εἰς κρίσιν διὰ τοῦτο.

«Παρακαλέσατε, λοιπόν, τὸν Κύριον νὰ φυλάττη τὴν θύραν τῶν χειλέων σας ἀπὸ τοῦ νὰ προφέρῃ κακὰς, ἢ βλασφημίας λέξεις. Πρὸ πάντων δὲ νὰ καθάρισῃ καὶ πλῆνῃ τὴν καρδίαν σας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀναβλύζουν ὅλα ταῦτα τὰ κακὰ.»

ΠΟΙΚΙΛΑ

—Εἰς τὸ Φριεβούργ τῆς Βλθετίας εὐρίσκεται ἡ μέγιστη κρεμαστὴ γέφυρα τοῦ κόσμου, διατεταμένησα τὴν χαρᾶν τοῦ Γκοττερόν, εἰς ὄψος 317 παδῶν (σχεδὸν 100 μέτρων γαλικῶν) ὑπεράνω τῆς κοιλάδος.

—Περὶ φημοὶ κώδωνες. Ὁ γεγραμμένος κώδων ὁ ὅποιος ὄρα κατασκευάζεται διὰ νὰν τινα ἐν Μονμάρτη τῶν Παρισίων θὰ ζυγίσῃ 16,000 χιλιόγραμμα (=15⁷/₈ τόννους) καὶ θὰ κοστίσῃ 70,000 φράγκα. Ὁ ναὸς τῆς Νότρ Δάμ ἐν Παρισίῳ ἔχει κώδωνα-ζυγίζοντα 17,170 χιλιόγρ. ἐν Ρωσίᾳ δὲ ὁ κώδων τοῦ Κόλσκοϊ ζυγίζει 173,000 χιλιόγρ. καὶ τοῦ Κρεμλίνο ἐν Μόσχᾳ 201,266 χιλιόγρ.

—Μεταξὺ 15,000 καὶ 16,000 πατῶν χάνονται κατ' ἔτος ἐν Φλονδίνῳ, καὶ ἔπειτα εὐρίσκονται καὶ πιστεύονται εἰς τοὺς γονεῖς των ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας. Περίπου 155 ἡλικιωμένοι χάνονται μυστηριωδῶς κατ' ἔτος ἐκεῖ, καὶ περίπου 30 νεκροὶ εὐρίσκονται, ὅστινες δὲν ἀναγνωρίζονται ὑπ' οὐδενός.

—Ἡ σπυροθακάμηλος εἶναι τῶν ὄντι ζωὸν εὐκόλως συντηρούμενον. Ὅσοι ἐξ αὐτῶν εὐρίσκονται εἰς τὸν Ζωολογικὸν κήπον τοῦ Λονδίνου λέγεται δεῖ τρώγων καληγόκαρφα καὶ πέτρας τοῦ θοοκίου. Δι' αὐτὰς ἔνα ὄρατον κλειδὶ ἡ μαλακὰ κλειδαρὰ μὲ ὀλίγο λάδι μέσα, θὰ ἦναι βεβαίως σάν φρούτο!

—Εἰς τὸ Τελωνεῖον τῆς Νέας Ὑόρκης εἶναι 23 γυναῖκες ἐλεγκταί, μισθοδοτούμεναι ἑκάστη πρὸς 400 φράγκα κατὰ μῆνα.

—Περὶ ἕργον πείραμα ἐγένετο ἐσχάτως εἰς τι Νοσοκομεῖον τῆς Λειψίας. Μαῦρος τις ἔπασχεν ἀπὸ πληγῆν ἢ ὅποια ἔκρεπε νὰ καλυφθῇ μὲ ξένην ἐπιδερμίδα. Ἐλαβε λοιπὸν ὁ ἰατρὸς τεμάχιον λευκοῦ δέρματος ἀπὸ ἑνα ὑγιᾶ ἄνθρωπον καὶ τὸ ἐφήρμωσεν ἐπὶ τῆς πληγῆς. Μετ' ὀλίγον τὸ λευκὸν τοῦτο δέρμα (ὄρθια) ἔγεινε μακρῶν, καθὼς τὸ λοιπὸν σῶμα τοῦ Αἰθίοπος. Μετὰ τινος ἡμέρας τὸ ἀντίθετον πείραμα ἔλαβε γόραν. Τεμάχιον δέρματος ἔληφθη ἀπὸ μαῦρον ἄνθρωπον καὶ ἐτέθη εἰς πληγὴν λευκοῦ ἄσθενος. Μετ' ὀλίγης ἡμέρας ἡ πληγὴ ἐποικίθη καὶ τὸ μαῦρον δέρμα εἶχεν ἀσπρίσει ὀλίγον, ἦδη δὲ δὲν διακρίνεται ἀπὸ τὸ λευκὸν δέρμα τοῦ Εὐρωπαίου!

—Εἰς μίαν στρατιωτικὴν σχολὴν τῆς Γερμανίας, εἰς μαθητῆς εἶπε πρὸς ἄλλον. «Πῶς ἐτόμησας, ἄθλιε, νὰ ὀμιλήσῃς, εἰς τὴν ἑξαδέλφην μου Μαρίαν;»

«Ἐἵμαι ἔτοιμος νὰ σοῦ δώσω πᾶσαν ἱκανοποίησιν,» ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος, ἔκλεισε οὖν τὸν τρόπον.
! «Τότε δώσε μου τὸ ἥμισυ τοῦ συσσιτίου σου!» εἶπεν ὁ πρῶτος!

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ὄνομασε μίαν ἐργατικὴν ποιμενίδα ἀναφερομένην εἰς τὴν Γραφήν.
2. Ὄνομασε μίαν ἐργατικὴν ράπτριαν.
3. Πῶς ὀνομάζετο ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἔειχεν 7 ἐργατικὰς θυγατέρας;

Ἡ σύνταξις τῆς μικρᾶς «Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν,» λαβοῦσα τὴν εἰδοποίησιν τῶν γάμων τοῦ συναδέλφου τῆς «Νέας Ἐφημερίδος,» μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ φύλλου τοῦ Μαΐου, εὐχαριστῶς δρᾶται τῆς εὐκαιρίας τοῦ παρόντος φύλλου ἵνα ἐκφράσῃ εἰς αὐτὸν τὰς συγκαροτηροῦς εὐχὰς τῆς, διὰ τὴν τόσον αἰσίαν πληρωσιν τῶν πόδων αὐτοῦ.

Εὐχεται δ' αὐτῷ συζυγικὸν βίον, μακροῦ, εὐτεκνον καὶ ὄλιβιον ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ καὶ μακροδιότητα αἰωνίαν ἐν τῷ μέλλοντι.

Συνδρομὴ «Παιδικῶν Σιγημάτων», 8 κατ' ἔτος ἐν Ἑλλάδι 4θ λεπτ. ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ 60 λεπτ.